

Simonyi Imre

KOCSMA „A NAGYVILÁGHOZ”

- Egy árva lélek sem volt a kocsmában.
- A kocsmá zsúfolásig volt népekkel.
- Akkor lépett be a magányos férfi oldalán a szeretőjével a zsúfolt, lélek nélküli kocsmába.
- Azonnal megverték.
- Ott, ahol egyetlen lélek sem tartózkodott, abban a kocsmában.
- Akkor a férfi, aki magányosan lépett be a kocsmába, oldalán a szeretőjével, zsebéből kenőcsöket, tapasztokat, valamint kötszereket keresett elő, látván, hogy szeretőjének keze, tenyere, ökle vörös és kék és helyenként lehorzsolódván – véres.
- Bekötözte tehát szeretőjének kezét, tenyerét és öklét – kenőccsel, tapasszal, valamint kötszerrel – Szeretőjének számtalan tenyerét és töméntelen öklét. Töméntelen szeretőjének egyetlen öklét. Egyetlen ököllé vált egyetlen-rengeteg szeretőjét. Abban a kocsmában, ahová magányosan lépett be, oldalán a szeretőjével – minden oldalán a szeretőjével! Igen, a kocsmában, amelyben egy árva lélek sem tartózkodott abban az időben, s amely zsúfolásig volt népekkel, szeretőkkel és öklökkel.
- Ahol azonnal megverték.

ÉN (AZAZ: S. I. KÖLTŐ ÉS UTAZÓ)

De mintha örökké, teljes életeden által – ellenvo-
naton...

Emlékszel még arra a feltételes megállóhelyre, ott az erdőszélen, ahol valamikor, másfél percre...?

Tudod, ahol csupán az a két sín pár... Meg az a húsz-harminc méternyi kitérő... (Vagy összekötő?)

Meg az a kis bakterház... Meg az a kis bakter... Meg még talán az a kis darab világvége...

Szóval ott, ahol másfél percre mindig... (Akkor is...) A két vonat... A két sín páron... Megáll... Hogy találkozzék...?

Hogy kikerülje egymást...? (Képtelenség megítélni...)

És a szépasszonyra...? A vonat ablakából... A másik vonat ablakából... Ahogyan a szemedbe bámult... Emlékszel...?

Hogyan is bámult hát a szépasszony...?

Tűnődve... Hitetlenül... Fürkészve... Aggódón... Kétségbeesve... Lemondóan... Szánakozva...

A vonat ablakából... A szemedbe... Az ellenvonat ablakából...

Az ellensín párról... Az ellenvilág ablakából... Az ellenszépasszony.

Éppen csak hogy meg nem szólalt:

„O, szegénykém... hát komolyan gondolja, hogy arra...: amarra... arrafelé... is van... irány?”

Luca Anna

KÉPZAVAR

Ülök egy csomó vers között De jó
Egyik sem az enyém és mind remek
Halomban eszmék könyvek tengerek
Éljen a képzavar Egy öngyilkos hajó

Partra veti magát Bálna akarna lenni
Szakadt vitorlája a századot belengi
Finom gázzzag a konvektor remeg
Kezdődik már Türelem emberek